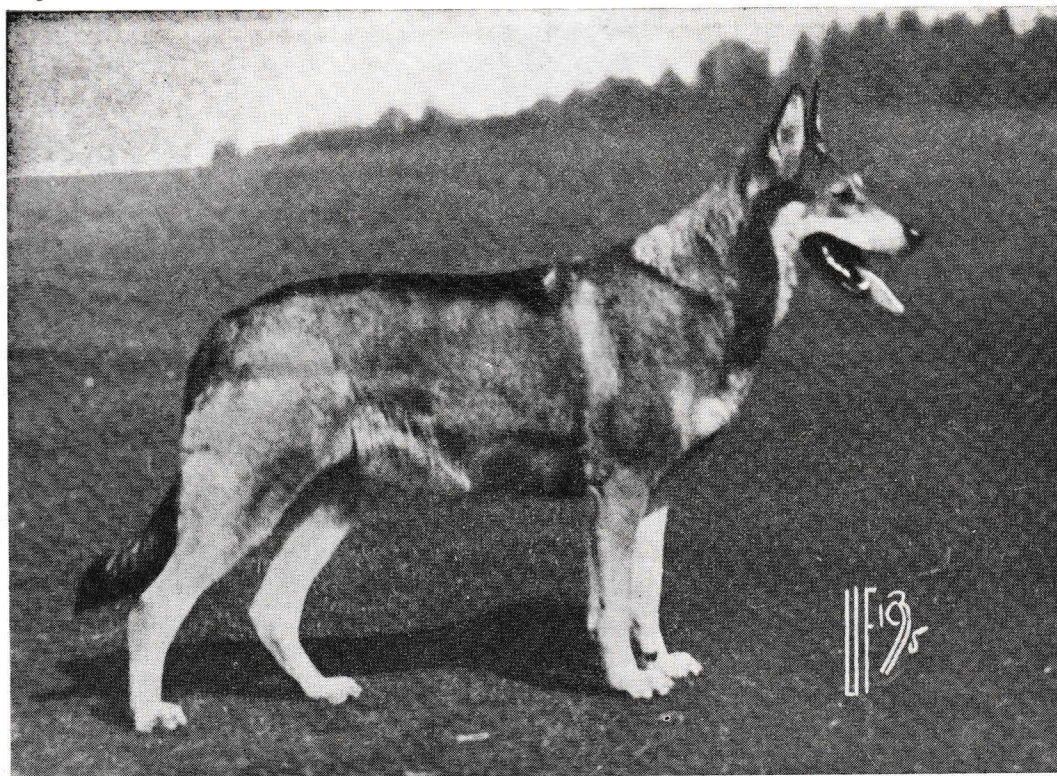

VÅRA
SCHÄFER
HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

VARGA, SKKS 446 DD, ägare fröken Sophie Wolter (Kennel Excelsior), Stockholm. Uppfödare herr Yngve Persson, Stockholm. Ljusgrå, född den 22 november 1929, efter Hedens Vargen. SKKS 134 AA, undan Molly, SKKS 443 DD. Hennes senaste utmärkelser: 1:sta pris i öppen klass, 2:dra pris brukshundsklass, Specialpris, Svenska Schäferhundklubbens utst. i Bollnäs 1934. Skyddshund.

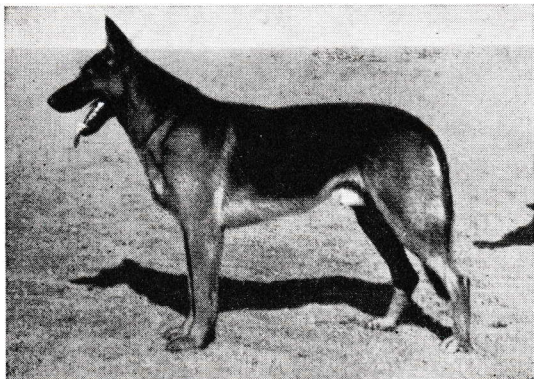
N:o 1
1935

INNEHÅLL:

Råd till hundägare av dr I. Carlin. — Ny prövningsordning. — Nytt vandningspris, — Prisdömarberättelse från Göteborg. — Schäferhundens benbyggnad och exteriör. — Hur bör man uppträda med sin hund? — Den omstridda schäferhunden. — Ny sportstuga i Södertälje. — Schäferhundarna i Finska gränsbevakningens tjänst. — Klubbmeddelanden.

VITAKALK

*i tikens föda ger valparna
en rätt byggd konstitution.*

Under tikens dräktighetstid är födan av största betydelse för ett lyckligt valpningsresultat. Vitakalk har här en stor uppgift att fylla. Med den rikliga förekomsten av kalk, fosfor och vitaminer i Vitakalk kommer en därmed utfodrad tik att ge sina valpar en rätt byggd och motståndskraftig konstitution.

VITAKALK

vitamin + kalcium + fosfor

Tekniska fabriken JOFUR, Box 468, Stockholm

Ingen ohyra på Eder hund!

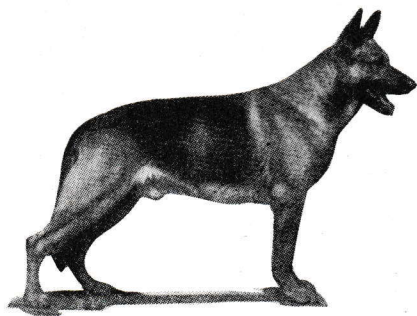
Priser o. förp.	
100 gr.	250 gr.
1: 25	2: 50
500 gr.	1000 gr.
4: 50	8: —

Då och då skall Ni gnida in Fox torrpuder i pälsen på Eder hund — då behöver Ni aldrig riskera att hunden infekteras av ohyra. Fox dödar effektivt all ohyra och förhindrar ny infektion. Kennelexperterna lovorda Fox — »det bästa medel jag prövat mot ohyra å hundar» säger Greve M. U. Kalling på Sip-pola Kennel.

F O X

MOT OHYRA Å HUNDAR

Tekniska Fabriken JOFUR - Stockholm

Gör honom till vad Ni själv önskar han skall bli,

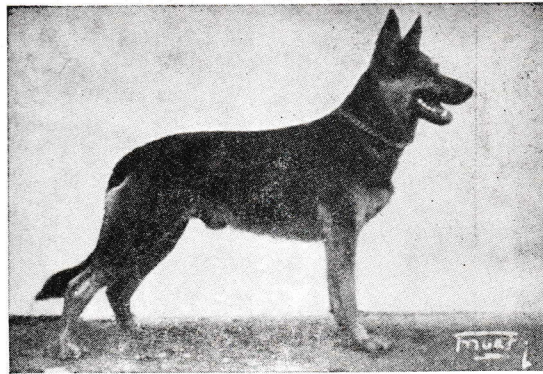
en hund av vilken Ni
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

Tengers Hundbröd

som ger
energi, uthållighet,
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlare.

Kraftenbergs Fajo, SKKS 1503 GG, f. d. 6/10 31, e. Lord vom Wittenberge, SKKS 415 FF, SZ 390992, u. Kraftenbergs Zita, SKKS 421 DD, flera 1:sta pris ökl. o. 3:dje pris segrarkl. vid 2:dra Nordiska Schäferhundutställningen i Stockholm 1933, 1:a pris ökl. o. 2:a pris segrarkl. Sv. Sch. K:s utst., Sthlm 1934, står till avelstjänst för lämpliga tikar. Avgift enl. överenskommelse med ägaren

Herr Nils Forsberg

Svedenborgsgatan 35, 1 tr. tel. 41 39 76

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 12

Organ för
Svenska Schäferhundklubben
Ass. med S. K. K.

Red. och ansv. utg. Sigfr. Sund
Exp.: Styrmansgatan 18
Tel. 60 80 04

N:o 1, 1935

Råd till hundägare

Av Vet.-med. dr. I. Carlin

Jag skulle vilja börja med ett mycket allvarligt råd till alla hundägare, nämligen lär Eder hund att lyda. Min dagliga erfarenhet visar nämligen, att det i den dag som i dag är finnes tusentals hundägare, som icke ha ett begrepp om vad det vill säga att lära en hund lydnad. De allra flesta hundägare identifiera hundens lydnad med att den låter sig smekas, att den följer med ut på promenader, att den inte biter andra människor o. dyl. Men detta innefattar icke på långt när allt, vad som menas med, att en hund skall vara lydlig. Härmed förstås helt enkelt att husse och matte skola kunna göra med sin hund vad de vilja och när de så vilja, utan att hunden sätter sig till motvärn, detta givetvis under den förutsättningen, att åtgärderna ej förorsaka hunden några nämnvärda fysiska smärtor. Denna ovillkorliga lydnad i vidsträcktare bemärkelse är av utomordentligt stor betydelse, då det gäller att behandla en hund för snart sagt vilken åkomma som helst. Gäller det exempelvis att giva hunden medicin, kan detta stöta på oöverstigliga hinder, om han icke i tid fått lära sig att finna sig i de åtgärder, som ägaren funnit lämpligt att vidtaga med honom. En hund kan i årtal hava gått omkring och gällt för att vara världens fogligaste varelse. Men så kommer det ögonblick, då hans lydnad med en gång kommer i blyttbelysning, såsom då han av en eller annan anledning skall medicinera. Och då klickar det. Husse arbetar i sitt anletes svett och får till på köpet ett eller annat bett, matte är alldeles förtvivlad och tror, att hunden kommer att dö av hjärtslag och först efter mobilisering av tre eller fyra handfasta karlar, lyckas man till slut övermanna det stäckars djuret och i ena mungipan hålla in medicinen, som i nästa ögonblick antingen rinner ut genom den andra eller ock sprutas över samtliga närvarande. Resultatet blir i de allra flesta sådana fall, att hunden avgår såsom segrare och lämnar en uttröttad skara av människor på val-

platsen. Dylika situationer skulle aldrig behöva uppkomma, om hunden fått lära sig, att det endast existerade en enda vilja, nämligen husses eller mattes.

Ett annat ytterst vanligt fel i hundens uppfostran består i felaktig diet. De flesta hundägare föreställa sig, att eftersom hunden är s. k. köttätare, skall hans diet huvudsakligen eller uteslutande bestå av kött. Denna uppfattning är alldeles felaktig. Visserligen är hunden i det zoologiska systemet köttätare, men han har under tidernas lopp genom sitt liv i människans närhet kommit allt mer och mer bort ifrån sitt vilda naturtillstånd, något som i sin tur åstadkommit en anpassning efter människan även i fråga om dieten. Hunden av idag är nämligen en kulturprodukt, som visserligen mestadels tycker om animaliska födoämnen, men som icke desto mindre mår bättre av att icke erhålla endast detta utan i stället så blandad kost som möjligt. Den enbara eller huvudsakliga kött dieten är ytterst skadlig för en mängd hundar och många äro de, som med sina liv fått plikta för ägarnes oförstånd att endast giva sina hundar kött. I stället för att motarbeta hundens svaghet för animaliska födoämnen, har man givit efter för hans vägran att förtära annat än kött. Man har med andra ord ej uppfostrat hunden så, att den fått lära sig att förtära och tycka om all sorts mat. Följden av denna bristande uppfostran ger sig förr eller senare tillkänna. Antag t. ex. att hunden ådragit sig en mag- eller tarmsjukdom eller en njuråkomma, vilka sjukdomar tarva en sträng dietregim, ur vilken köttet är helt eller delvis bannlyst. Ägaren och veterinären ställas då inför ett synnerligen svårt problem. Hunden, som endast är inställd på sin köttföda, vägrar bestämt att förtära något annat. Den dietmat, som bjudes honom, är nämligen något nytt och okänt för honom, och det är därför ej så märkvärdigt, om han hyser misstro mot densamma. På detta sätt blir det många gånger omöj-

ligt, att få hunden att förtära den mat, som är nödvändig med hänsyn till hans sjukdom och många hundliv hava tyvärr spillts tack vare ägarnes uraktlåtenhet att lära sina hundar att tycka om blandad kost. Det är sålunda icke blott för att skydda hunden mot diverse sjukdomar, som det är nödvändigt att vänja honom vid att förtära all slags föda, utan det är *en ren djurskyddsvänlig* handling att genom utfodring med blandad kost förbereda sin hund, så att han ej står främmande för något näringsmedel om så skulle behövas t. ex. vid iråkad sjukdom. I detta sammanhang skulle jag särskilt vilja framhålla, att det är synnerligen ändamålsenligt, att giva en hund både frukt och grönsaker och detta av samma anledningar som vi människor förtära dessa vegetabilier. Härvidlag är likväl att märka, att frukten kan utfodras såväl i rått som kokt tillstånd, då däremot grönsakerna alltid skola utfodras kokta och lämpligen uppblandade med annan mat. Beträffande det s. k. hundbrödet vill jag påpeka, att detta ej bör givas som enbart hundfoder utan antingen i torrt eller uppmjukat tillstånd tillsammans med annan föda. Ett eller annat mindre mål kan möjligen bestå av enbart hundcakes, men man gör klokt i att ej låta dessa dominera hundens matsedel. Medan jag är inne på dietfrågorna, kanske jag även skulle nämna några ord om huru man skall giva sin hund mat, och huru mycket han skall hava åt gången. Om vi då börja med tiden närmast efter avvänjningen eller vid c:a 2 mån. ålder skall hunden vid denna tidpunkt ha mat 4 ggr. dagl. Mellan 4 och 6 mån. skall antalet mål vara 3 och efter 6 mån. 2 ggr. pr. dag. De största partierna givas mitt på dagen och de mindre målen sålunda på morgnar och kvällar. I fråga om matkvantiteterna finnes en hel del normer att följa, men när dessa hava ringa praktisk betydelse skall jag ej närmare ingå på desamma. En god regel, som man alltid kan följa, är att hunden ej skall hava mera mat än att den håller sig vid lagom gott hull. Hos hundar under 6 mån. ålder bör man dock hålla hullet en smula i överkant. En sak, som man särskilt bör komma ihåg, är att tillse, att hundarna efter avvänjningen icke få voluminös föda utan i stället så koncentrerad som möjligt. Sålunda böra stora vätskekvantiteter av vad slag dessa än månne vara likaväl som skrymmande vegetabilier i större kvantiteter undvikas.

Man hör icke så sällan och detta till och med från ganska upplyst hundägarehåll, att en viss ensidig diet skulle kunna framkalla den fruktade unghundssjukdomen valpsjukan, eller att denna åkomma skulle kunna förhindras genom utfodringen med rått kött. Båda dessa påståenden äro felaktiga. För det första bör en hund endast i undantagsfall erhålla rått kött, all

Odin (Lord) av Fenrisulven, 769 HH, äg. kamrer G. Nilsson, Sundsvall, på semestertripp i Jämtlandsfjällen.

föda bör istället vara välkokt eller stekt och för det andra är valpsjukan en infektionssjukdom av smittosam karaktär, som vare sig kan framkallas eller förhindras genom någon speciell diet. Här vill jag begagna tillfället att även korrigerera ett uttalande som för ej så lång tid tillbaka var synligt i en av våra större stockholmstidningar nämligen, att valpsjukan skulle spridas genom en del parasiter, som finnas på huden hos hundarna. Detta är oriktigt. Valpsjukan sprides antingen direkt från hund till hund därigenom, att den friska hunden får tillfälle att direkt upptaga smittförande material ss. t. ex. näsflöde från den sjuka hunden eller ock indirekt genom att detta smitthaltiga material förorenar föremål såsom kläder, skodon eller annat, varmed den friska hunden sedan kommer i beröring. Valpsjukan är f. ö. ett veterinär-medicinskt sorgebarn. Visserligen kan man med nutida behandlingsmetoder få ned dödsprocenten i denna sjukdom högst väsentligt, såväl då det gäller den vanliga katarrala som de nervösa formerna. Men ännu har man ej lyckats isolera själva valpsjukessmittämnet, på grund varav man svävar i okunnighet om sjukdomens egentliga väsen. Valpsjukans härjningstider äro vår och höst, och eftersom vi just nu snart äro inne i den förra årstiden, kan det vara på sin plats att närmare ingå på vad man har att iakttaga såväl, då det gäller att skydda hundarna mot som att behandla dem för valpsjuka. I en storstad som Stockholm är det hart när omöjligt att effektivt skydda en hund för att komma i kontakt med smittokällor antingen direkt eller indirekt. Hundar bruka ju som bekant springa och nosa överallt, och då gives det helt naturligt rikliga tillfällen för dem att bliva smittade. Bäst är att om möjligt hindra hundarna från att nosa på varandra och att icke besöka någon familj, som har en valpsjukehund. Från

rent medicinsk synpunkt har man givetvis bemödat sig om att finna något medel, som effektivt skyddar hundarna mot valpsjukan. Som alltid i dylika fall har man slagit in på olika vägar. Utrymmet tillåter icke att jag här redogör för allt som i detta avseende åtgjorts. Jag vill endast i förbigående nämna, att den gamla huskuren med svavel i vattnet saknar vetenskapligt underlag och kan på intet sätt tillmätas någon skyddande effekt mot valpsjukan. Det skyddsåtgärdsförfarande som sedan flera år tillbaka stått i förgrunden är vaccinationen. Såsom jag nyss nämnde, har man ännu ej lyckats renodla valpsjukessmittämnet, men man antar på till synes goda grunder, att det rör sig om ett s. k. ultravisibelt smittämne d. v. s. ett sådant som vi, trots de starkaste förstöringsapparater, icke förmå upptäcka. De vacciner, som framställts mot valpsjukan, kunna indelas i tvenne olika grupper. Till den ena gruppen räknas sådana som äro framställda av bakterier, som intränga i organismen, efter att densamma blivit försvagad genom den egentliga valpsjukessmittan. Dessa s. k. sekundärbakterier äro synnerligen farliga och ha säkerligen större skuld i dödsfallen i valpsjukan än valpsjukessmittämnet självt. Den andra gruppens vacciner äro framställda av uppslamningar av organdelar, i vilka valpsjukessmittan antages förekomma. Det skulle föra alldeles för långt att här ingå på en kritisk granskning av dessa vaccinens värde. *Vad jag emellertid på det bestämdaste vill framhålla är att intet av de hittintills framställda vaccinerna, och detta gäller även det sedan några år tillbaka lanserade engelska vaccinet enl. Laidlaw-Dunkin, visat sig fullt effektivt. Varje påstående i motsatt riktning måste stämplas såsom felaktigt ja, t. o. m. ansvarslöst.*

Man får emellertid hoppas att de energiska forskningar, som på skilda håll bedrivs, inom en ej allt för avlägsen framtid skola bringa en efterlängtd lösning på ett svårlöst problem. Av de numera använda vaccinerna kan jag för min personliga del och till den verkan de hava kunna endast rekommendera sådana, som icke innehålla valpsjukessmittämnet, utan de som äro framställda av sekundärbakterierna, detta icke minst därför, att dessa äro fullständigt ofarliga såväl för den behandlade hunden själv som för de andra hundar denne under behandlingstiden kan komma i beröring med.

Om man sålunda ej kan effektivt skydda sin hund mot valpsjuka, kan man åtminstone göra en sak, som är av utomordentligt stor betydelse och det är att rådfråga veterinär, så snart hunden visar tecken till ifrågavarande sjukdom. Här gäller nämligen om någonsin den gamla regeln, att snar hjälp är dubbel hjälp. Kommer hunden under behandling första eller

senast andra sjukdomsdagen äro utsikterna för ett snabbt tillfrisknande betydligt mycket större än, om man dröjer utöver denna tid.

En annan sak, som jag ofta tillfrågas om, är, huru ofta en hund skall badas. Ja, det beror en smula på hur gammal hunden är och vilken ras det gäller. I regel bör man ej börja bada en hund före tre eller fyra månaders ålder, och efter denna tid icke oftare än en gång i månaden. Gäller det strävåriga eller långhåriga hundar av mindre ras kan man till och med utsträcka tiden till sex veckor. Blir hunden under tiden smutsig bör man endast borsta honom eller ev. giva honom ett fot- eller benbad. Som rengöringsmedel användes såpa eller vanlig badtvål. Åt hundar med särskilt känslig hud bör man lämpligen använda en fet barntvål. Under alla förhållanden bör man komma ihåg, att alltid skölja bort i all synnerhet såpan ordentligt, ty i motsatt fall ligger denna kvar i hårremmen och irriterar huden.

I detta sammanhang kan jag ej underlåta att fästa uppmärksamheten på några förhållanden, som jag har funnit vara långt ifrån till gagn för våra fyrbenta skyddslingar. Det finns för det första en hel mängd s. k. hundförståsigpåare, som i tid och otid tillhandagå hundägare med en mängd råd, som de själva föreställa sig äro av så utomordentligt stort värde. I regel rör det sig om personer utan någon som helst medicinsk skolning, men som tro sig äga en stor fond av medicinsk sakkunskap bara därför att de fött upp en kull valpar eller dömt några dusin hundar på en utställning eller badat och trimmat några strävåriga, som varit smutsiga eller långhåriga. De stackars nyblivna hundägarna bliva alldeles vimmelkantiga av alla dessa råd, som från olika håll tutas i deras öron och snart nog veta de vare sig ut eller in. Jag vill visst icke förneka att en gammal hunduppfödare eller en person, som haft många hundar, kan äga en viss erfarenhetskunskap, som kan vara till hjälp för personer, som äro främmande för nästan allt vad, som rör en hunds skötsel och vård. Men med stöd av min mångåriga erfarenhet på den praktiska hundsjukvårdens område tror jag mig med fullt fog kunna framhålla, att, om någon behöver råd i medicinska hundfrågor, det alltid lönar sig bäst att rådfråga en hundspecialist eller i brist på sådan vilken veterinär som hälst. Man bör däremot icke förspilla en dyrbar tid och åsamka sina hundar onödiga lidanden genom att lyssna till alla dem, som bjuda ut sitt ofta mera välmenande än välgörande medicinska vetande och kunnande.

Alltsedan de strävåriga hundraserna blevo moderna här i landet har det så småningom vuxit upp en hel del inrättningar, som syssla med frisering s. k. trimning av dylika hundar. Här om vore intet

annat än gott att säga, om blott dessa institutioner uteslutande sysslade med sådana saker, som de voro kapabla att sköta. Men tyvärr läser man i dessa trimningsinstituts annonser att de servera s. k. medicinska hundbad eller effektiva bad mot ekzem. För den medicinskt skolade äro dylika uttryck rent av vederstyggliga i all sin pretentiösa form. Tiden tillåter icke, att jag här redogör för allt vad, som rymmes i begreppet medicinska bad. Det må vara tillräckligt att påpeka, att dessa behandlingsformer omspanna stora delar av medicinen och kunna på intet sätt utföras medelst ett enkelt badkar, en flaska kreolin eller en burk engelsk patentmedicin. Det skulle vara till stort gagn för våra hundägare och till hälsobringande nytta för våra hundar om herrar redaktörer för de publikationer, där dylika annonser finnes införda, utövade en strängare

censur på annonsernas innehåll i fråga om medicinska detaljer än, vad som nu är fallet.

Så till slut ett par ord om överföring av sjukdomar från hundar till människor. Möjligheterna härav framhållas ju ganska ofta från sådana håll, där man inte precis älskar hundar. Här i Sverige finnes endast ett ytterst ringa antal sjukdomar, som äro gemensamma för människor och hundar och i de få fall, som jag åtminstone har mig bekant, där en person blivit smittade av en hund, har detta berott på vederbörandens eget slarv. I stort sett kan man säga att hundhållningen icke innebär någon som helst risk vare sig för vuxna eller barn. Däremot torde man med fullt fog kunna påstå, att särskilt de senares flitiga umgänge med hundar i hög grad bidrager till utvecklingen av deras känsla för djuren i allmänhet och har dymedelst en rent uppfostrande och etisk betydelse.

Ny prövningsordning?

För någon tid sedan framlade Svenska Draghundklubben ett detaljerat förslag till ny prövningsordning, som därefter å ett av nämnda klubb sammankallat möte diskuterades, varunder olika synpunkter framkommo.

Man kan med tillfredsställelse konstatera att förslagsställarna vinnlagt sig om att avfatta samtliga kapitel i prövningsordningen så, att en rätt tillämpning av desamma skall komma att framskapa lydiga och trevliga hundar. Detta är också förutsättningen för att prövningsordningen skall bli populär, enär vi allt som oftast i de dagliga tidningarna få se klagomål över arga hundar. Vi nödgas därför fastställa en prövningsordning, som kan tänkas kunna tillämpas av envar hundägare. Jag skulle till och med vara böjd att gå så långt i reformväg att prövningsordningen för skyddshundar helt finge bortfalla.

Vi hundägare ha svårt att finna på något nytt och vilja helst behålla det gamla, och allt nytt mötes med misstro. Men en sak kunna vi trots allt icke motstå, nämligen den allmänna klagan över "arga" och ouppfostrade hundar, som kanske härstamma från fäder med dåliga och opålitliga anlag. Schäferuppfödarna äro nödsakade att bedriva aveln så, att så få som möjligt och allra helst inga valpar alls, som kunna befarias bliva nervösa och retliga, släppas ut i marknaden.

Om en uppfödare avlar med hundar, vars avkomma kan misstänkas bli svårhanterlig och skarp, är det hans oavvisliga skyldighet att tillse, att valparna hamna hos personer, som äro skickade att handskas med en skarp hund. Det går icke an och är för övrigt ansvarslöst att sälja dylika djur till vem som helst.

Fram för en prövningsordning, som kan tillämpas av envar hundägare. Gör den icke onödigt invecklad! Vad appellen angår, kan den dock vara så svår som helst.

S—d.

Nytt vandringspris

Av klubbens hedersledamot, civilassessor S. Wettermark, Vretafors, Ösmo, har klubben haft nöjet emottaga i efterföljande stadgar omnämnda storartade vandringspris. Herr Wettermark, som är en av initiativtagarna till Svenska Schäferhundklubbens bildande, har varit och är allt fortfarande en inbiten skyddshundsentusiast. Samtidigt som vi tacka civilassessor Wettermark för gåvan, hoppas vi, att densamma kommer att stimulera intresset för en förstklassig utbildning av våra schäferhundar.

BESTÄMMELSER

för

SIGGE WETTERMARKS VANDRINGSPRIS,

instiftad i anl. av Sv. Schäferhundklubbens 10-årsjubileum.

§ 1.

Priset består av 5 pjäser: 1 guldur, 1 större silverfat och 3 silverbägare.

§ 2.

Om priset tävlas 1:sta gången våren 1935 och därefter 1 gång om året vid klubbens vartävlan i Stockholm.

§ 3.

Priset skall erövras i den enl. gällande prövningsordning mest krävande skyddshundsklassen.

§ 4.

Priset tillfaller slutligen den klubbmedlem, som 4 gånger, oberoende av ordningsföljden, med ett och samma, av honom själv ägda och förda djur uppnått bästa tävlingsresultatet.

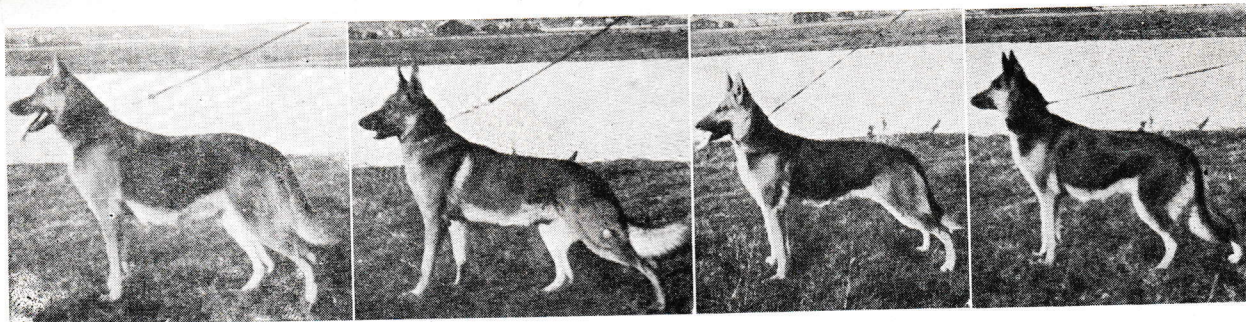
§ 5.

Skulle 2 eller flera hundar uppnå samma poängtal, äger den företräde, som nått högst i figurantarbetet och — i händelse av lika siffror även här — den, som nått högst i spårarbetet.

§ 6.

Medlem, som varit innehavare av priset, får för var gång det erövrats, på klubbens bekostnad sitt och hundens namn jämte tävlingsåret ingraverat å det till priset hörande silverfatet.

Gynna tidskriftens annonsörer

Från vänster Kajsa II av Ringön. Storgårdens Sacco, Mona av Ringön och Dixie av Ringön, varav tikarna äro fallna efter Lord v. Wittenberge undan champ. Jana av Ringön,

Sacco är fallen efter Defender of Picardy, undan Dina av Nyborg. Samtliga hundar äges av polisman Arvid Saxling, Göteborg.

Skyddshundstävlingen i Göteborg

I min egenskap av prisdomarnes ordförande vid Svenska Schäferhundklubbens hösttävlan med skyddshundar å Tollereds egendom å Hisingen i Göteborg, söndagen den 30 september 1934, får undertecknad härmed avgiva följande prisdomareberättelse.

Samlingen ägde rum klockan 7 på morgonen och väderguden tittade ned på oss med lovande blick. Tyvärr surnade hans min längre frampå dagen, men övergick dock ej i större gråtparoxysmer.

Deltagareantalet var 10 hundar, varav 5 i segrarklass, 2 i öppen klass och 3 i ungdomsklass, vilka genomgingo proven utan större slitningar eller slagsmål.

Tävlingen började med spårning och sakstövning, vilka moment av samtliga tävlande, utom två, genomfördes utan nollor.

Så kom appellen med de i allmänhet största stötestenarna, skall och platsliggning.

Paus med lunch.

Vattenarbete utan vattuskräck, i dammen i Hedlunds natursköna park. Lägsta poäng var 3, utmärkt!

Som avslutning följde figurantarbetet. Ståndskallet sämst, därefter bevakning.

Så följer en enkel resumé:

SEGRAREKLASS:

N:r 1 Rippo av Ringön, ägare och förare herr A. Thorén, Sävedalen med 273½ poäng. Första inteckningen i Svenska Schäferhundklubbens Göteborgsavdelnings vandringspris och hederspris.

Spårning och sakstövning felfritt. Verkar något lekfull i appellen. I genomsnitt dock bra med platsliggandet sämst. Vattenarbete bra.

Vid skydds- och bevakningsövningarna hördes ett par kommandoord som om möjligt bör undvikas i och för uppnående av full poäng. Ståndskallet och bevakningen sämst.

N:r 2 Teddy, ägare och förare fru Magda Steen, Göteborg med 260½ poäng. Hederspris.

Spårningen blev litet otur med, tack vare en hares hastiga uppdykande vid första påsläppet. Andra påsläppet gick hunden utmärkt. Minimalt avdrag i poäng.

Sakstövningen bra.

Appellen i genomsnitt bra. Drar sig något framför vid linförigheten. Skallet något svagt. Satte sig upp vid platsliggningen. Vattenarbetet bör tränas något mer.

Skydds- och bevakningsövningarna ganska bra utom i ståndskall och bevakning.

N:r 3 Lord, ägare och förare herr John Eriksson, Göteborg, med 241 poäng. Hederspris.

Gick ej ut vid spårningen, och vid sakstövningen fann hunden endast ett föremål.

Övriga moment ganska bra. Verkar dock något otränad.

N:r 4 Katja, ägare och förare herr Karl Erik Boman, Lerum, med 237½ poäng. Hederspris.

Spårningen utmärkt, trots en katts uppträdande på spåret. Fann endast ett föremål vid sakstövningen, annars bra stövning.

Appellen bra, utom alla kommandoorden vid skallet. Vattenarbetet bör tränas mera.

Skydds- och bevakningsövningarna kunna i genomgående önskas bättre.

N:r 5 Grassie, ägare och förare herr Egon Törnberg, Göteborg, med 236½ poäng.

Spårningen kan önskas en aning snabbare.

Sakstövningen kan genomföras bättre. Fann endast ett föremål.

Verkar något lekfull i appellen. Sättandet och läggandet kan ske något snabbare liksom avlämnandet av appor-ten. Vattenarbetet bra.

Skydds- och bevakningsövningarna i genomgående något svaga, men med mera träning och tävlingsvana bör poängen kunna höjas betydligt.

ÖPPEN KLASS.

N:r 1 Kirreman, ägare och förare herr H. Hermansson, Göteborg med 191½ poäng. Hederspris.

Spårningen bör tränas betydligt mer. Sakstövningen svag. Går ut dåligt och ej rastad tillräckligt.

I appellen var appor-teringen bäst. Skallet var dåligt och han stannade ej kvar vid platsliggningen. Genomgående bättre träning i alla moment. Vattenarbetet bra.

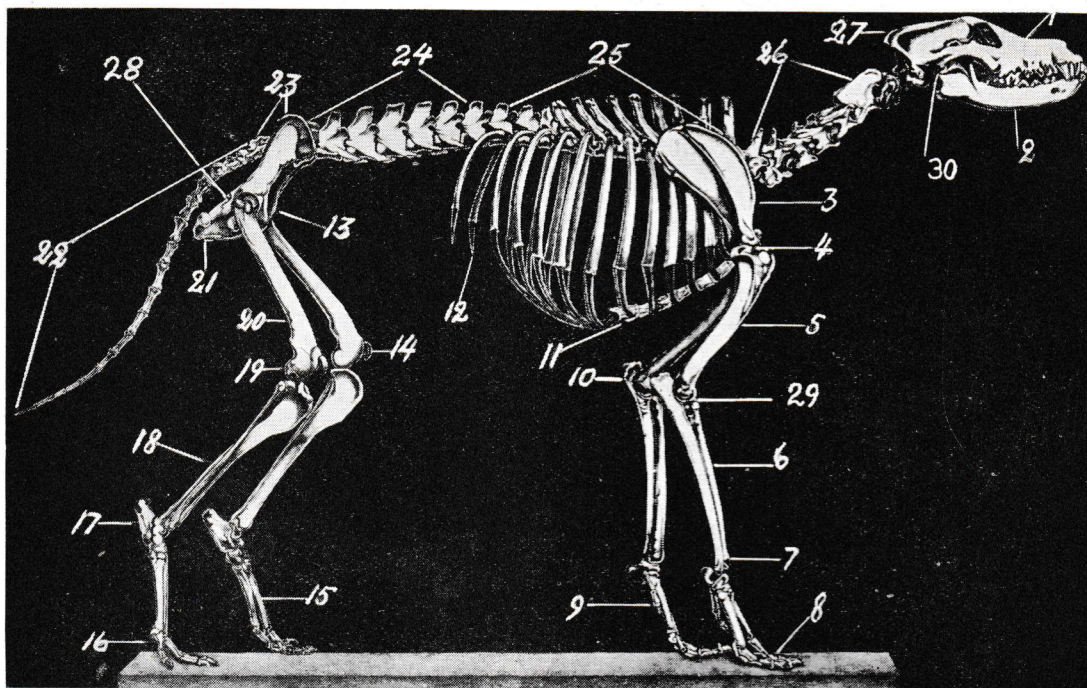
Skydds- och bevakningsövningarna: Gick dåligt ut vid uppsökandet av figuranten. Föraren sökte själv. Inget ståndskall. Övriga moment någorlunda.

N:r 2 Jack, ägare Polisverket, Göteborg, förare herr S. Seeger, Göteborg. Ej godkänd.

Spårning och sakstövning utan poäng.

I appellen verkade hunden något skygg. Gav ej skall. Tog med tassarna vid det fria hoppet.

Vattenarbetet, skydds- och bevakningsövningarna kan önskas bättre.

Hundskelettet jämte de viktigaste lederna.

1) Överkäken. 2) Underkäken. 3) Bogbladet. 4) Bogleden. 5) Överarmsbenet. 6) Underarmsbenet. 7) Mellanfotsleden. 8) Tårnas ben. 9) Mellanfotsbenen. 10) Armbågsbenet. 11) Bröstbenet. 12) Revben. 13) Höftbenet. 14) Knäskålen. 15) Mellanfotsbenen. 16) Tårnas ben. 17) Has-

leden. 18) Skankbenet. 19) Knäleden. 20) Lårbenet. 21) Sittbenet. 22) Svanskotor. 23) Korsbenet. 24) Ländkotor. 25) Bröstkotor. 26) Halskotor. 27) Nackkammen. 28) Höftleden. 29) Armbågsleden. 30) Käkleden.

UNGDOMSKLASS:

N:r 1 Tell av Ringön, ägare och förare herr Georg Karlsson, Göteborg, med 223 $\frac{1}{3}$ poäng. Hederspris.

Spårningen bestod av ganska mycket stövning. Energi fattades dock ej.

Sakstövningen kan bli bättre. Svår att få ut ordentligt.

Samtliga appellövningar något långsamma. Kommandoord upprepades i en del moment. Drog sig efter både i koppel och fritt. Avstod från skall.

Vid vattenarbetet släpper hunden föremålet och ruskar sig före avlämnandet.

Skydds- och bevakningsövningarna ganska bra med ståndskallet sämst. Bättre träning.

N:r 2 Roy, ägare och förare herr Enar Johansson, Göteborg, med 215 $\frac{2}{3}$ poäng. Hederspris.

Spårningen bestod av något stövning och energi.

Sakstövningen utmärkt. Villigt sök men det brast i rastning.

Appellen i genomgående trevlig och bra. Tyvärr brast det i platsliggning.

Vattenarbete, skydds- och bevakningsövningar böra tränas bättre. Sämst i ståndskall och återkallning.

N:r 3 Puck, ägare och förare herr Artur Eriksson, Sävedalen, med 208 $\frac{1}{3}$ poäng.

Spårningen svag. Sakstövningen var slarvig och dålig rastning.

I appellen var hunden något lekfull men dock ivrig. Tappade apporten vid återhoppet över plank. Sämst i platsliggning.

Vattenarbetet var något slarvigt.

Skydds- och bevakningsövningarna något svaga. Sämst i ståndskall och bevakning.

En anmaning som ofta glöms och dock kan vara så viktig: "Glöm aldrig att rasta din hund, både före och under (när tillfälle gives) en tävling."

Ett tack till samtliga tävlingsdeltagare för denna tävling med förhoppning om att få träffas under samma auspici.

Till slut ett hjärtligt tack till arrangörerna, Svenska Schäferhundklubbens göteborgsavdelning, för att de kallat mig att döma vid denna flott genomförda tävling, till ord-ordföranden och tävlingsledaren, herr E. Jakobsson, som med en alltid förstående blick dirigerade det hela, till kassören herr Arvid Saxling för den charmanta lunchen, till medhjälparna fullmäktige A. Sandberg, domare E. Pettersson och E. Holmgren samt figurant och spårläggare för "nit och redlighet i tjänsten".

Ytterligare tack för nachspielet med prisutdelning å restaurant Gamle Port. Heders!

Göteborg i december 1934.

Erland Lorné

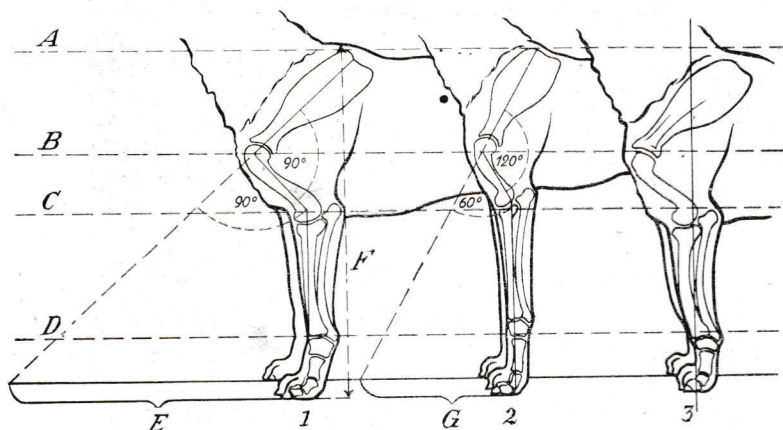
Svenska Kennelklubbens

utställning i Östersund den 17 mars 1935

Glöm ej vårsammanträdet

å Restaurant Riche den 16 mars 1935

Schäferhundens exteriör

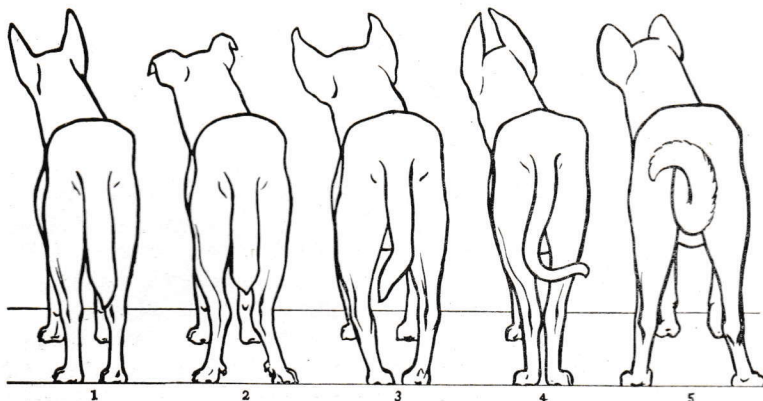
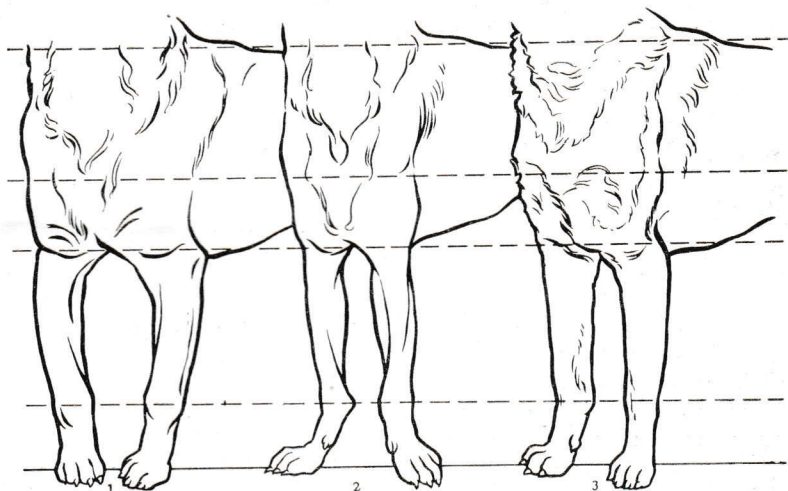
- A. Boghöjd.
- B. Bogledshöjd.
- C. Armbågsledshöjd.
- D. Mellanfotshöjd.
- E. Steglängd.

Frontparti.

1. Brett tunnformigt bröst, utåtvridna armbågar. Utåtstående underarmar, brett avstånd mellan mellanfotslederna, mark- och tårång. 2. Smalt bröst utan djup, smalt bringparti, uppknippt buk, intryckta armbågar, mjuka mellanfötter, tåvid (fransysk) fotställning. 3. Vålbildat bröstparti och regelbunden ställning på frambenen.

Bakre extremiteterna, öronen och svansen.

1. God ställning och hållning. 2. Slapp

Bröstet och främre extremiteterna.

1. Vål utvecklat bring- och underbröstparti, kraftig halsansättning, hög, lång manke, kraftiga bendelar och god bogfrihet, som möjliggör ett långt steg. 2. Smalt bringparti, dåligt bröstdjup, tunn hals, låg manke, för långa och svaga bendelar, stora vinklar mellan bendelarna med ringa bogfrihet och kort steg samt långa och för rakt ställda mellanfötter. 3. Kort och koncentrerat bröstparti, kort, tjock hals, grova bendelar, för långt framåt liggande bogparti, framåtböjda underarmsben med uppdrivna benändar (på grund av engelska sjukan) alltför raka och korta mellanfötter.

lärinuskulatur, kohasig, sporrar (enkla på vänster bak och dubbla på höger bak), hängöron, för kort svans. 3. Hjulbent, för lågt ansatta och för stora öron, ringgradig haksvans, som bäres något åt sidan. 4. Svagt takformigt kors, utåtvridna knäleder, has- och marktrång, för trångt ställda öron, för lång och smal och i sidled böjd svans. 5. Brett, klumpigt kors med bred benställning, björnfotad, korta, tjocka öron, ringel-svans.

FÖREDRAG

Fråga: Jag är ägare till en ett år gammal schäferhund. Är det rådligt att använda densamma till parning? Vilken ålder är den lämpligaste? a) för hanne; b) för tiken?

C. N—n, Södertälje.

Svar: Det är ett ofta förekommande fel att för unga hundar användas till avel. Hanhunden bör vara 1 3/4 år gammal och tiken 2 år innan den tillåtes att sätta avkomma i världen.

I. C—n.

Svenska Kennelklubbens särskilda Utskott för Boxer anordnar tisdagen den 12 mars 1935 klubbafton å Restaurang Tre Remmarnes Festvåning med föredrag klockan 8 e. m. av Veterinär-med. d:r I. Carlén över ämnet: "Stamtavlans hemligheter, en allmän orientering i ärftlighetsfrågor". Svenska Schäferhundklubbens medlemmar äro hjärtligt välkomna till föredraget och den därpå följande supén.

Hur bör man uppträda med sin hund?

Därom kunna meningarna vara delade. Men en sak är odiskutabel, nämligen, att man är skyldig att uppträda med hunden på ett sådant sätt, att densamma icke är till obehag för sin omgivning. Hundägaren märker icke i många fall, huru hans hund uppför sig, därför att han är så till den grad fäst vid djuret, att hartassen lätt kommer till användning. Men så får det icke under några omständigheter gå till, ty därigenom skapas hundhatare, som begagnar varje litet tillfälle till angrepp på ett för dem misshagligt förhållande.

Jag vänder mig nu endast till schäferägare, som ligga mig varmest om hjärtat. Därmed vill jag icke ha sagt, att endast de äro "missdådare" — nej, man kan säkert utan överdrift påstå, att andra hundägare uppträda mycket sämre med sina djur. Därför får schäferägaren icke släppa efter, ty han har ögonen på sig, tack vare en hetsig kritik av schäferhunden i pressen. Vid de flesta tillfällena har angreppet varit obefogat. I en del fall har man t. o. m. endast trott, att en schäfer varit framme. Man har även till och med farit med osanning och påstått, att en schäfer gått lös på husse med ity åtföljande sjukhusbesök, då det i själva verket var en hund av terrierras.

Det är vissa omständigheter, som vi schäferägare måste taga i betraktande, och skall jag här nedan nämna några fall, som kunna vara upphov till förgelse.

Hunden skäller, tjuter och gnäller, då han i sin ensamhet befinner sig i en stadsvåning. Detta förhållande är irriterande och framkallar massor av ondskefulla ord om djuret och ägaren, som ensam är skuld till detta. En och annan hundägare tillåter sin hund att skälla inomhus även i hennes sällskap. Detta kan ej tolereras. Ett hundskall höres i hela huset och låter onekligen illa. Se därför till, att hunden håller sig tyst inomhus!

Lika otrevligt är det att möta en fritt springande och glävsande hund i en trappa. Är hunden olydig och icke följer fritt så koppla upp honom. Då man kommit ut på gatan, skall man tänka på huru man går med sin hund, så att den icke blir besvärlig. Möt till vänster. Undvik att törna ihop med andra trafikanter. Låt icke hunden stanna och nosa på en mötande hund, ty den synen är icke njutbar, utan gå direkt förbi. Låt aldrig hunden uträta sina naturbehov på gångbanan eller på annan plats, där människor passera, ty man kan med lätthet förstå en persons förgelse, då denne konstaterar, att ha trampat i det en hund lämnat efter sig. Om hunden ämnar sätta sig på gångbanan för att uträta naturbehov, så förs ovillkorligen ned honom i rännstenen.

Gå heller aldrig upp på en spårvagn eller en buss, såvida icke hunden är fullt lydig och förhåller sig stilla. Fäller hunden hår, så bestig icke dessa trafikmedel, därest plattformen är full av folk. Försök att vid bussresor lära denne att ligga under sätet, ty med det tränga utrymme, som finns i våra bussar, är det knappast möjligt förhindra kollisioner mellan passagerare och hunden. Lär hundarna att åka spårvagn och buss, men begagna då sådana tillfällen, då spårvagnsplattformen är folktom och bussen är glest besatt.

Släpp heller aldrig ut hunden ensam, utan följ med, ty det är förbjudet att låta hunden löpa fritt ute utan att vara under uppsikt av ägare eller vårdare. Den uppfattningen

att man har rätt att låta hunden löpa lös ute ensam, är felaktig.

Beakta jaktstadgans bestämmelser, som förbjuder att låta hund löpa lös i mark, där villebråd finnes under tiden mellan den 1 mars och 20 aug. Låt för övrigt icke hunden springa efter småfåglar eller andra djur. Till en början finna hundägarna, ett nöje i att se den lilla ofarliga valpen springa efter fåglar etc., men så småningom växer valpen upp och blir stor och kan så bli en intensiv viltjagare. Nöjet blir kanske då icke så stort, när husse blir underkunnig om sin oförmåga att vänja hunden av med den olat, som han själv bibringat honom. Så fort en liten valp visar intresse för djur på sådant sätt, att det kan hos honom skönjas lust att springa efter, så tag bort, döda detta intresse från första stund genom att banna eller aga honom så att han mister lusten. Har hunden redan fått denna jaktovana, så arbeta bort densamma. Är Ni oförmögna att göra detta och icke kan erhålla hjälp därmed, så avliva hunden, ty därmed gör Ni Eder själv och hunden och allmänheten den största tjänsten.

Undvik de otrevliga hundslagsmålen genom att ha appell på hunden. Är Ni icke säkra på hunden, så koppla upp honom. Visserligen äro hundarna i många, ja, kanske i de flesta fall mera aggressiva uppkopplade än lösa, men detta kan icke hjälpas. Skulle ett par hundar trots allt råka i luven på varandra, så skilj dem genast åt med ett korrekt kommando, om de äro appelldresserade. I annat fall, då det gäller schäfer, grip dem i svansarna, var och en sin hund, och skilj dem åt. Härunder måste man se till, att man icke sliter och drar, då hundarna ha grepp i varandra, ty det kan då lätt hända, att man själv bidrager att slita upp ett sår. Sedan det lyckats att få isär dem, så se därefter till, att de icke få komma ihop på nytt. Efter ett regelrätt slagsmål, kan det vara på sin plats att visa upp hundarna för en veterinär, då det kan finnas djupa sår efter tänder, vilka sår icke kunna observeras av lekmannen.

Under alla förhållanden, uppträd hänsynsfullt med Eder hund till gagn för Eder själv och en kritisk allmänhet. Tänk på ordspråket — "sådan herre, sådan hund!"

Ur Zeitung der Fachschaft Deutsche Schäferhund, nr 3, 1935, s. 6, följande:

"Våra schäferhundar" innehåller ett referat av en diskussion mellan uppfödare från olika specialklubbar, vilka kommit tillsammans för att söka finna vägar, som skulle leda till en mera ensartad bedömning av hundarna. **Ett problem, som icke endast är aktuellt för Sverige** (kurs. övers.).

Efter många olika förslag kom man överens om att hemställa till Svenska Kennelklubben att söka sammanföra domare och uppfödare i och för överläggning om detta spörsmål. Det hälsas med tillfredsställelse att Sv. Schk med ovanstående diskussion tagit ett steg i rätt riktning till en bättre tingens ordning. I övrigt innehåller tidskriften några mycket trevliga karrikatyror bl. a. en, som även hos oss borde lända till eftertanke: En "PH" som vid provet skäller på gentleman-förbrytaren i figurantkostym, samtidigt som han ej bekymrar sig om ett par veritabla bovar, som smyga tätt förbi honom.

Svar till sign. L. Ph-n i nr 3 år 1934

Tyvärre måste jag besvara sign. L. Ph—n med en anhängan att genomläsa ifrågasvarande rader i min artikel om schäferhunduppfoädnung i nr 1 år 1934 ännu en gång. Sign. skall därstädes finna, dels att jag ingalunda rekommenderar att lägga på sju valpar utan tvärtom fem, dels även den efterlysta "lösningen" på mitt s. k. "lilla räkneproblem" nämligen en noggrann och utförlig redogörelse för under vilka förhållanden 6 ev. 7 valpar kunna födas upp utan amma.

Antalet 7 betraktar jag än så länge som ett slags kompromiss emedan ett stort antal tikägare, vilka dock göra anspråk på hedersbenämningen "uppfoädnare" fortfarande envisas att lägga på alla valpar tiken föder, ofta 10 och mer, oavsett tiken kanske valpar för andra eller tredje gången å rad! För att kunna salubjuda största möjliga antalet valpar för en och samma parningsavgift nedsätta de själva kvalitén på både sin tik och sin uppfoädnung! Annars kan jag upplysa sign. om att högsta för tiken tillåtna antalet valpar, alltså för vilka stamtavla utfärdas, i Tyskland är 6, för en förstföderska 3 å 4.

S. Wolter.

Svar till frk. S. Wolter

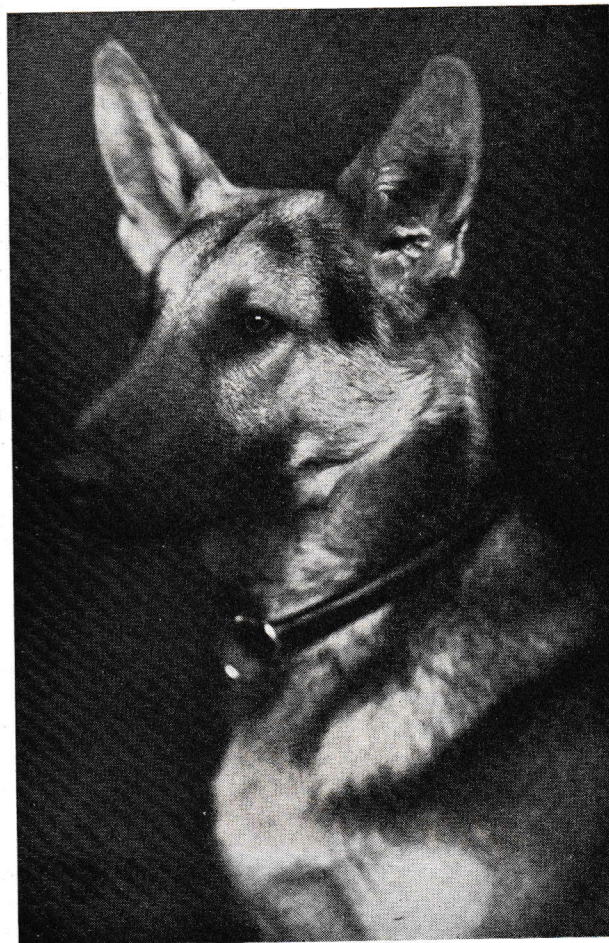
Ni har så rätt, frk. W. Ni "rekommenderar" inte att lägga på sju valpar. Det är jag, som förväxlat teori och praktik. Ni rekommenderar endast fem valpar men lägger själv på 7 st., vilket Ni finner möjligt, då man är i tillfälle att övervaka alla måltider. Detta är dock endast möjligt med en arbetsdag på 24 timmar, enär diande valpar ju själva hämta sin mat direkt från "skafferiet", närhållst det dem behagar under dygnets alla timmar. Först efter avvänjningen, då de få sin mat serverad på bestämda tider, kan det bli fråga om effektiv övervakning, ej förr.

Vidare säger Ni, att det faktum, att Ni själv lägger på 7 valpar än så länge skall betraktas som ett slags kompromiss, emedan andra lägger på 10 eller ännu flera. Nu måste jag efterlysa logiken. Ni påstår faktiskt, att andras fel tvingar Er att begå samma fel fast i mindre skala, och det kallar Ni att kompromissa. I kampen för tillvaron kan man visserligen komma i så pinsamma situationer, att man tvingas kompromissa, men i rent ideella frågor, där kompromissar man inte, där handlar man efter sin övertygelse. För Er är ju hunduppfoädnungen gudilov helt och hållet en ideell och ambitiös fråga.

Ni nämner parningsavgiften, som om den skulle vara den mest betungande utgiften för en valpkull. I verkligheten är det ju likgiltigt, om den går på 50, 100 eller 150 kronor, den förblir dock endast en bråkdel av vad en valpkull — rätt skött och rätt uppfoädd — kostar.

Vad ang. stamboksförning av valpar i Tyskland, avviker frk. W:s uppgift även något från, vad jag i praktiken erfarit. Jag anmälde vid 2 månaders ålder (tidigare får inte en kull stambokföras) 8 valpar, 5 uppfoädda av modern, som var förstföderska, och 3 (ursprungligen 4, men en hade redan avlivats på grund av skadat ben) uppfoädda av amma, vilket styrktes med originalkvitto från ammans ägare. Mina valpars stamboksnummer äro: SZ 464, 855—464, 862, och därmed torde till full evidens ha klarlagts här omfrågade villkor för stamboksföring av valpar hos Verein für deutsche Schäferhunde.

Och så till slut ger vi varann vacker tass och tackar redaktören, för att han tillåtit oss denna lilla dust i och om "Våra schäferhunder".

Torheims Luffe, S. Z. 464 859. (9 månader). Äg. Herr Bengt Brembeck, Skelleftehamn, uppfo. Fru Lisa Philipson, Viggbyholm.

Den omstridda schäferhunden

M. U. Kalling skriver i Stockholms-Tidningen—Stockholms Dagblad under rubriken "Jakt och Hundsport" "att schäfern är i våra dagar så omdiskuterad, spridd och känd, att en vidlyftigare beskrivning av hans särdrag torde vara onödig. Ursprungligen har denna ras använts som vallhund men började degenerera och lämnade då åtskilligt övrigt att önska, vad skärpa och vaksamhet beträffar. Genom noggrannt urval av kraftiga och sunda individer på 1890-talet i Tyskland, lyckades det några framstående uppfoädnare att omdana rasen till dess nuvarande ståndpunkt. Även om det anses bevisat, att vår nuvarande schäferhund icke har vargblod i sina ådror, kan det icke hjälpas, att gemene man vid åsynen av en icke alltför ädel schäfer kommer att tänka på vargen. Att hos förvildade och illa uppfostrade individer vargalynnet tager ut sin rätt är säkert. Den väl uppfostrade och noggrant dresserade schäfern är en synnerligen respektabel vakthund och nyttig gårdshund. Dess klokhet och mottaglighet för dressyr till såväl polis-tjänst, skyddshund som sällskapshund är odisputabel, och oändliga äro de bevis härför, som kunna anföras. Samtidigt, som ingen hundras i odresserat och fritt tillstånd är så farlig för villebråd och tamdjur som schäfern, kan han dresseras till vakthund som ingen annan. Det gäller dock att hämta individer från stammar, som gjort sig kända för gott lynne

(kursiverat av red.), frihet från hysteriska och nervösa lyten och med sund karaktär. Många ogärningar bliva också skrivna på schäferns brottslingskonto, men i många fall äro dessa utförda av värdelösa korsningsprodukter, varu måhända schäferblodet är det dominerande."

Så långt greve M. U. Kalling, som är en erkänd kennelman, men säkert ej alltför stor schäferentusiast. Därom vittna hans artiklar i de dagliga tidningarna.

Schäfern har använts och användes alltjämt som vallhund i våra dagars Tyskland. Han är en utomordentligt god fårvaktare, varför allt ordande om schäferns benägenhet att riva får eller andra husdjur är i hög grad överdrivet. Att en och annan okynnesshund av schäferas förekommer kan tyvärr icke förnekas. Sorgligt nog finnes en hel del sådana. Jag har sett exempel på något enstaka fall, då t. o. m. dresserade tävlingshundar jagat. De ha visserligen icke åsamkat djurbeståndet någon egentlig skada, men däremot skrämt det jagade djuret. Om sedan andra hundar (för att inte tala om jakthundar) ställt till vida större skada får detta givetvis icke medföra något glorigerande av schäfern och dess ägare. Vad schäfern duger till, har visats på våra brukshundstävlingar där han numera tager snart sagt allt som erhålles i prisväg. Detta torde om något utgöra bevis för hans duglighet. En schäferägare får icke låta sin hund uppträda i s. k. vilt tillstånd eller vara lämnad åt sig själv fritt löpande i skog och mark. Vi ha tillräckligt många jakthundar, som störa det vilda djurbeståndet, varför schäferhunden gott kan befrias från denna "verksamhet"!

Det är mycket man kan anmärka på då det gäller våra schäferhundar, deras uppfödning och dressyr etc. Schäferhunden är den bästa och trevligaste hund man över huvud taget kan skaffa sig, som sällskap och brukshund. Men det gäller, att den person, som önskar bli ägare av en så klok och arbetsvillig hund också är kapabel att sköta och rätt uppföstra honom. Den person, som icke har möjlighet att ägna tillräcklig tid för denna sak, skall ej skaffa en dylik hund och helst ingen hund alls. Greve Kalling skrev en gång tidigare i "Jakt och Hundsport", att dressyren av vakt- och sällskapshundarna omhuldades av sina utövare så att han icke ansåg det nödvändigt med några särskilda vinkar och råd i nämnda tidningspalt. Jag kan icke under några omständigheter dela denna greve K:s inställning till saken. Min uppfattning är den, att det icke nog kan påpekas huru hundägare skola sköta och uppträda med sina hundar. Det bör därför med skärpa framhållas att olämpligt uppträdande med hunden kommer att skada och skadar hundsaken i gemen. Någon ändring i berörda avseende kommer säkerligen icke till stånd, förrän hundägarna få sina skriande brister nagelfarna i tryck. Visserligen arbetar en och annan ideell förening oegennyttigt just för denna sak, men kan dessa givetvis icke så som den allmänna pressen, nå den stora allmänheten. Schäferhundklubben har gjort vad den kunnat beträffande upplysande verksamhet. Den har, trots ett intensivt motstånd, ändock lyckats mycket bra i detta hänseende och hoppas i fortsättningen kunna nå ett ännu bättre resultat.

Det svåraste problemet har varit och är alltjämt uppfödningen av snälla och trevliga schäferhundar, som kunna vara till glädje och nytta och vilka åsamka minsta möjliga obehag för såväl ägaren som omgivningen. Ansvarsfulla uppfödare finnas, men av den motsatta parten finnas dock flera. I de dagliga tidningarna förekomma annonser, av vilka framgå hur uruselt det f. n. är ställt just i detta hän-

seendet inom kennelgebitet. Dessa s. k. "grosshandlare i hundar", som föda upp och sälja valpar för 5—25 kr. pr stycket äro verkliga marodörer och göra sannerligen stor skada beträffande kennelsaken. De skola aldrig försöka inbilla en initierad, att det lönar sig med en förstklassig valpuppfödning, om valparna skola säljas för 25 kr. per stycket. Nej, det blir säkerligen mindervärdig uppfödning samt hundar med dålig härstamning etc., som på förutnämnt sätt "prackas på" en allmänhet, som tyvärr först då det i regel är för sent får klart för sig vilken dålig "affär" de gjort i hundväg. Nämnda "uppfödare" äro säkerligen inga filantroper!

Sedan ha vi en annan kategori, som parar sin tik, för att den en gång skall få valpa under uppgift att valparna skola avlivas omedelbart efter födseln, en försäkran, som i 99 fall av 100, icke uppfylles, utan i stället kommer dessa till personer, som icke ha det minsta begrepp om hundar och deras härstamning och uppfödning.

Av senaste schäferhundskritiken, som förekommit i pressen framgår huru viktigt det är för oss schäferägare att bedriva en förnuftig avel och att uppföstra våra hundar. Kritiken som sådan är överdriven till en sådan grad, att man nästan är böjd att tro, att andra hundägare gaddat sig samman i akt och mening att förinta en svår konkurrent.

Den i pressen synliga uppgiften om en byggnadsing, strid med en rasande schäfer var så till den grad lögnaktig, att det näppeligen kan med ord beskrivas. Jag kanske får tillfälle att återkomma till denna händelse en annan gång. Sedan har en prästman i Rättvik med anledning av det inträffade skrivit till regeringen och hemställt om ingripande från Kungl. M:ts sida om förbudande av just schäferhundarna i landet. Av en prästman borde man ha rätt att forda litet sunt förnuft och kärlek till sanningen. Innan man påstår en sak, kanske det vore på sin plats att först undersöka det verkliga förhållandet.

Det sagda må vara nog, men tilläggas bör, att de personer, som bedriva brukshundsavel efter hitintills tillämpat mönster, äro inga vänner av rasen, utan man är snarare böjd att tro, att de äro lejda provokatörer.

Ett förtydligande

Under rubriken "Ett steg i rätt riktning" förekommer i tidskriftens nr 3 för år 1934 en passus om en hundägar, som förklarar "att han gått in för s. k. draghundsavel", därmed sökande rättfärdiga sig själv och sina hundar, som icke vunnit domarnes gillande. Härav kan möjligen den tron bibringas allmänheten att uttalandet skulle stå i överensstämmelse med uppfattningen inom Svenska Draghundsclubbens ledande kretsar. Så är emellertid icke fallet, Klubbens intresse i vad det gäller att frambringa anatomiskt välbyggda hundar överensstämmer fullständigt med avelsclubbarnas. Associationen med Svenska Kennelklubben är ett tydligt uttryck för denna överensstämmelse.

Oh—dt.

Ur Idrottsbladet hämta vi nedanstående:

"I matchen mot Schäfer fick Glans ideligen tillfälle att beklaga att vi ännu icke trots ivriga yrkanden av Kyrkoherden i Rättvik m. fl. fått något schäferförbud i Sverige."

Godkänd avelshund

I enlighet med Svenska Schäferhundklubbens förslag har Champion Tim-Brylle, 1070 FF, äg. tullkassör G. Kummel, Göteborg, införts i Svenska Kennelklubbens avelshundsregister.

SÖDERTÄLJEAVDELNINGENS SPORTSTUGA.

Klubbens avdelning i Södertälje har, vilket omnämndes i tidskriftens föregående häfte, fått en utmärkt sportstuga och dito träningsmarker icke långt från själva staden. Det är glädjande att se, med vilken energi avdelningen arbetar. En förebild för oss andra. Då undertecknad i sällskap med klubbens skattmästare tidigt en söndag morgon nyligen helt plötsligt infunno oss vid stugan, trodde vi, att "fältet skulle vara fint". Men vi bedrogo oss, ty där var träningsarbetet i full gång. Många medlemmar med sina hundar voro i farten. Efter som tiden fortskred anlände det ena ekipaget efter det andra och så var Södertälje avdelningssportstuga omringad av en hel massa hundvänner. Det spårades, hoppades etc. av hjärtans lust.

En maning till vår avdelning i "Kringelstaden" Låt stugan bli en samlingsplats, där endräkt och samförstånd till våra fyrbenta vänners bästa måtte få råda!

S. Sund.

Klubbmeddelanden

Vårsammanträdet

avhålls lördagen den 16 mars 1935 klockan 19.30 å Restaurant Riche, Birger Jarlsgatan 4, Stockholm, för att behandla stadgeenliga ärenden.

Utställningar och tävlingar (bruksprov).

Klubben kommer att under innevarande år anordna utställningar, unghundsbedömning samt brukshundstävlingar å nedan angivna tider och platser:

Utställningsdomare: I Stockholm revisionssekreterare Ö. Saxlund, Oslo. Å övriga utställningar: tjänsteman Helge Scholander.

Unghundsbedömning i Stockholm, avhålls söndagen den 24 mars 1935. Vidare upplysningar om tid och plats lämnas genom hänvändelse till klubbens expedition, tel. 60 80 04. Domare: tjänsteman H. Scholander. Bedömningsavgiften 5 kronor. Hundens stamtavla medföres.

Den 24/3 Unghundsbedömning i Stockholm.

„ 25/3 Skyddshundstävling i Norrköping.

„ 14/4 Skyddshundstävling i Södertälje.

„ 22/4 Skyddshundstävling i Göteborg.

„ 28/4 Utställning i Södertälje.

Den 12/5 Spår- och rapporthundstävling i Stockholm.

„ 19/5 Skyddshundstävling i Stockholm.

„ 16/6 Utställning i Norrköping.

„ 11/8 Utställning i Sundsvall.

„ 7-8/9 Utställning i Stockholm.

„ 6/10 Skyddshundstävling i Södertälje.

Vårens träningstävlingar.

Träningstävlingar om Sigfrid Sunds vandringspris avhålls på klubbens träningsplats vid Västberga å följande dagar. För skyddshundar 3/3, 7/4 och 5/5 samt för spår- och rapporthundar 21/4. Tävlingarna börja klockan 10 f. m. precis och anmälningar till desamma skola ha skett före denna tid.

Deltagare i träningstävlan skall vara medlem i klubben. Vårens offentliga tävlingar komma troligen att förläggas till Vårby.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN.

Ordförande: Vet.-med. dr Isak Carlin, Regeringsgatan 97, A. Tel. 11 30 94.

Sekreterare: Kriminalkonst. S. Sund, Ringvägen 110. Tel. 43 61 13.

Expedition: Bitr. sekreterare: Fröken A.-G. Sellman, Styrman-gatan 18, Tel. 60 80 04.

Skattmästare: Fabrikör Eric Forsemann, Narvavägen 18, Bromsten. Tel. 183 eller till verkstaden, Lästmakaregatan 10. Stockholm. Tel. 21 45 99.

Kennelnotiser

Varga, 445 DD, äg. Fröken S. Wolter, Stockholm, födde 16/2 1935, 8 valpar (5+3) varav (2+3) pålagts e. Morgan I 918 GG. äg. herr A. Eriksson, Stockholm. (Se vignettbilden.)

Flory 611 HH, äg. Polisman C. E. Mårtensson, Västerås, parades den 11/1 1935 med Monahells Roffe, 858 FF., äg. Posttjänsteman Å. Eriksson, Stockholm.

Tatsey av Barrsäter, 144 GG, äg. Herr Erik Sjögren, Enskede parades den 23/1 1935 med Monahells Roffe, 858 FF. Ågare Posttjänsteman Å. Eriksson, Stockholm.

Schäferhundarna

i gränsbevakningens tjänst

(Översättning ur "Palveluskoira" Nr:ris 3—4 och 5 1934.)

Artikeln författad av Förbindelsechefen vid inrikesministeriets avdelning för Gränsbevakning, Torsten Raita.

Våren 1920 inköpte Lapplands Gränsbevakning av Doktor Brüning en 1 1/2 år gammal, adresserad kraftig schäferhund "Caesar". Vid gränsbevakningen dresserades denna hund till patrull- och vakthund och uti dessa uppgifter var den även utan medtävlare. Över 8 år tjänstgjorde Caesar vid gränsbevakningen och var en skräck för alla överlöpare och etappmän, "Lapplands skräck" såsom dr Brüning kallar den uti sin bok.

Över 2 år var Caesar enda hund vid gränsbevakningen och hade kanske varit det ännu längre, ifall följande händelse icke hade inträffat:

Sommaren 1922 begav sig gränsvaktssoldaten Aaltonen en morgon med cykel från Kairala by i Kuolajärvi socken till Kurtti. Avståndet är 38 kilometer långt och alldeles obe-

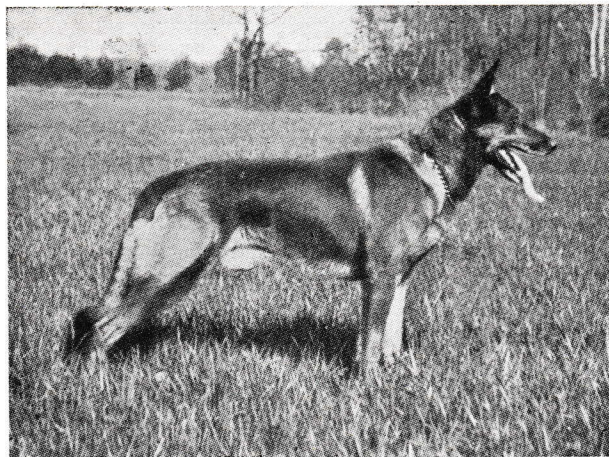

Foto Friberg.

BARRABAS av Fjärresten, äg. kriminalkonstapel S. Sund, Stockholm.

bott. Då han ännu på aftonen icke anlant till Kurtti, begynte man misstänka att han råkat ut för någon olycka och från Kurtti utsändes manskap för att spana efter honom. Ännu samma afton påträffades Aaltonens cykel i skogen, men andra spår funnos icke. Först ett par dagar senare och efter det man dag och natt med stort manskap bedrivit efterforskningar påträffades Aaltonens lik flera kilometer från den plats, där cykeln blivit funnen. Överlöpare från andra sidan gränsen hade sannolikt försökt föra honom över gränsen, men då de icke hade lyckats häri, hade han mördats på ett rätt sätt, varefter gärningsmännen flytt tillbaka över gränsen. Det kunde konstateras, att mordet skett först dagen efter det Aaltonen blivit bortsläpad. Om man nu på Kurtti eller på någon av de närliggande gränsvaktstationerna hade haft en dresserad spårhund, hade man med stor sannolikhet kunnat ertappa gärningsmännen, måhända även kunnat förhindra mordet. Gränsvakten hade visserligen Caesar, men den befann sig uti Martinkylä, som låg på ett avstånd av 100 kilometer från mordplatsen bakom en väglös terräng. Då detta fall inrapporterades till inrikesministeriet, beviljade den dåvarande inrikesministern nödigt anslag för anskaffning av hundar för gränsvaktningen. Till en början grundades en hundgård i Rovaniemi, till vilken inköptes unga hundar av privata personer. En del erhöles även från Statens polishundgård och begynte man sedan i Rovaniemi skola förare och hundar samt uppföda valpar. Våren 1923 grundades en andra hundgård i Kiteälä och hösten samma år hade man hundar redan vid alla gränsvaktavdelningar.

Vår östra gräns är, som man på kartan kan se, lång och buktande, löpande huvudsakligast genom obobodda ödemarker. Gränsens längd från Ishavet till Ladoga och från Ladoga till Finska viken är sammanlagt 1599 kilometer. Det är otänkbart att utplantera fasta poster på denna sträcka, vilka vore inom synhåll för varandra. Gränsvaktposterna ligga nära gränsen på ett avstånd av 10—30 km. från varandra och emellan dessa patrullerar vaktmanskapet hela dygnet igenom på oregelbundna tider. Den vanliga överlöparen, oftast en vilseförd finsk arbetare, återvänder från "Paradiset" för det mesta på dagen uthungrad och ångerfull, men mycket farligare äro de s. k. etappmännen, vilka äro beväpnade, samt utrustade med kartor, kompasser, pengar och proviant, och vilka överskri-

da gränsen i bägge riktningarna helst i mörkret, under regn och storm, då de kunna tro, att gränsvaktssoldaten föredrager att stanna inomhus. Häri misstaga de sig dock, ty gränsvaktssoldaten känner sin fiende väl och hans förfaringsätt och platser för gränsoverskridning. På detta sätt strävar i ödemarken exempelvis under höstens mörka nätter den patrullerande gränsvaktssoldaten och den farliga etappmannen, den skolade kommunisten, bägge oftast män, som icke hysa fruktan för skogen och skräck för ödemarken. Nu är det endast fråga om, vilken som observerar sin fiende först. Den som gör det först, utgår med segern, ty bägge känna varandra och veta att det kan gälla liv och död. Upptäcker etappmannen först gränsvaktssoldaten kan han gömma sig i terrängen och vänta tills gränsvakten passerat samt därefter lungt fortsätta sin färd eller lägga sig i bakhåll för den annalkande gränsvaktssoldaten och nedskjuta honom.

Detta är icke ovanligt och en sådan händelse har jag här ovan omtalat. Man har icke upptäckt det tekniska instrument, som kunde göra det möjligt att se i mörker eller att höra den uti skogen smygande fiendens steg.

Det är just på dessa patrullfärder hunden har sin uppgift att fylla. Alla denna tidnings läsare hava sig bekant att hunden har mångdubbelt finare hörsel än människan och att exempelvis en fågelhund kan vädra villebrådet på mycket långa avstånd. I mörker och ödemark skärpas dessa sinnen än mera. Om en hund exempelvis från Hälsingfors, som icke bryr sig om gatuvimmel, spårvagnarnas slammer och annat stadsbuller, föres ut till ödemarken, lystrar den för det minsta prassel. Till patrulltjänst vid gränsen lämpar sig emellertid icke varje "racka" som vid upptäckten av något misstänkligt genast ger skall och på detta sätt röjer patrullmannen, utan en dresserad patrullhund, som stövar i terrängen framför patrullmannen och som endast med åthävor tillkännager för sin förare närvaron av fienden. Då smyger sig patrullmannen ledd av sin hund på sin fiende och överrumplande höres patrullmannens starka kommando: halt, händerna upp! Då fienden ser patrullmannen beledsagad av sin hund, som med stående ragg och ilsket morrande visar sina respektgivande betar, beger han sig icke på flykt, utan giver sig hellre oskadd till fånga. Härpå följer kroppsvisitation och så snart den fångne vill sänka armarna, känner han omedelbart en häftig smärta i sin kropp. Vapnen, av vilka det vanligen finnes, borttages och så begynner transporten till närmaste gränsvaktstation, först den anhållne, bredvid honom hunden och bakom soldaten med laddat gevär. Uti gränsvaktens 14-åriga historia finnes icke ett sådant fall, att fången — vilken dessutom ofta varit flera — skulle vid ett sådant tillfälle tagit till flykten.

Detta är patrullhundens vanliga uppgift, men det händer icke alltid att patrullmannen och etappmannen betinna sig samtidigt i närheten av gränsen på samma trakter. Det händer ofta, att patrullmannen finner i kärr eller snö spår, som komma från hinsidan gränsen. Detta inrapporterar han och den patrullman, som är utan hund, tillägger: "spåren försvunno i skogen", men den patrullman, som har med sig sin hund, avslutar sin rapport med orden: "jag lät hunden följa spåren och fann på ett avstånd av 6 km. från gränsen en lada, där tvenne över gränsen komma män gömt sig i höet.

Spåren kunna dock icke alltid med blotta ögat skönias och en patrull, som går utan hund, passerar ofta omedvetet säkert sådana spår, som äro mycket färska. Patrullhundens däremot vädrar ofta spår, vilka äro till och med flera timmar gamla och inrapporterar dem för sin förare. Härvid

är att beakta, att i närheten av gränsen icke finnas andra spår än olovliga efter gränsöverskridare och sådana efter den patrullerande gränsvakten.

Forts.

Den av "Svenska Draghundklubben nyligen utgivna broschyren "Draghunden", handledning i Draghundtjänst, har rönt ett livligt mottagande, vilket haft till följd, att den första upplagan redan slutsålt. En ny upplaga är under tryckning. Pris 1 krona.

Tredje kynologiska Världskongressen i Frankfurt/Main den 22—25 april 1935.

Till kongressen hava 22 utländska kynologiska sammanlutningar med två officiella delegerade anmält sig. Dessutom kunna privata deltagare anmäla sig att bevista förhandlingarna. Medlemmar av SKK böra fortast göra anmälan om deltagande å klubbens expedition, Beridarebangatan 17, Stockholm.

Följande frågor komma att behandlas i kongressen genom särskilda föredragande:

- I. Arftlighetsproblem inom den ädla hundaveln. Dessa äro uppdelade i fyra avdelningar:
 - a) Arftlighetsprinciper i allmänhet. Föredragande: Professor Dr Henseler, München.
 - b) Nedärvning av fysiska (exteriöra) egenskaper. Föredragande: Professor A. Pirocchi, Milano.
 - c) Nedärvning av psykiska egenskaper (intelligens, karaktär, etc.). Föredragande: Doktor de Méry, Paris.
 - d) Arftligheten beträffande hundens arbets- och jakt-

egenskaper samt huru aveln i detta avseende skall bedrivas. Föredragande: Major Konrad Most, Berlin.

II. Bestämmelser angående förhyrning av tik för avelsändamål. Föredragande: Herr O. Breen, Basel.

I samband med fråga I d) komma praktiska tillämpningsförsök att företagas med stövare, stående fågelhundar och polistjänstehundar. Dessa övningar äga rum å särskilt för ändamålet förhyrda marker.

Världsutställning i Frankfurt/Main.

I anslutning till förutnämnda kongress kommer en världshundutställning att äga rum den 26—28 april efter följande program:

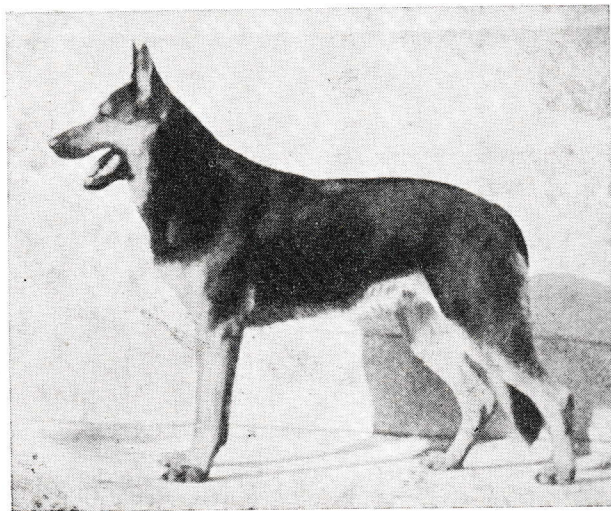
Fredagen den 26 april kl. 12 utställningens officiella öppnande. Kl. 13 prisbedömningen tager sin början. Kl. 20,30 bankett i Zoo Restaurant.

Lördagen den 27 april kl. 8 öppnas utställningen. Kl. 8 30 fortsätter prisbedömningen. Kl. 16 internationell konkurrens mellan uppfödargrupper. Kl. 17 utdelning av uppfödarepriser. Kl. 21 allmänt samkväm med konsert och dans i Palmengarten. Tävlan konstellationen "Eleganteste dam med hund".

Söndagen den 28 kl. 10—13 internationell vinthundskapp-löpning. Uttagning av bästa hund från olika länder samt korning av utställningens vackraste hund. Kl. 15,30 stor polistjänstehundsuppvisning.

Följande hederspriser utdelas av RDH: "Adlerplaketten", världssegrartitel och medalj. Avelsgrupper om minst tre hundar erhålla förutom silverpokal även penningpris om 400 kr. o. s. v.

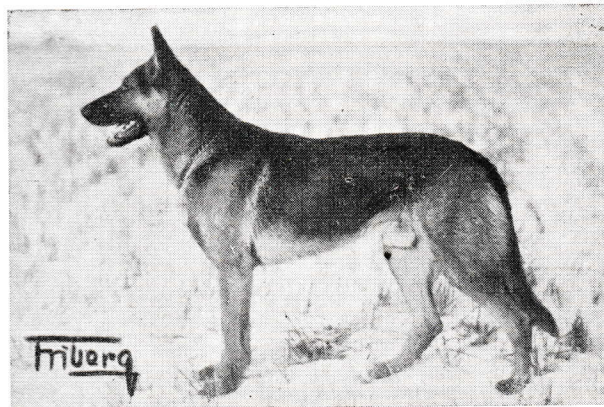
Vid bedömningen tjänstgöra prisdomare från de länder därifrån hundraserna leda sitt ursprung.

MONAHELL'S ROFFE, SKKS. 858 FF.

står till avelstjänst för lämpliga tikar. Erhållet flera 1:sta pris i Ö. Klass och flera pris i Segrar- och Brukshundsklasserna å utställningar i Stockholm och Göteborg. Godkänd såsom skyddshund. Hänvändelse till posttjänsteman **Kurt Åke Eriksson** Svedenborgsgatan 23, 1 1/2 tr., Stockholm

Tel. 40 43 49.

RAMONAS TOY, SKKS 10 HH, (Skyddshund)
och

WARGO (Rudi), SKKS 881 GG, (Skyddshund)

stå till avelstjänst för lämpliga tikar.

Hänvändelse till ägaren

Disponent ÅKE ENGSTRÖM.

Telefon: 10 23 08 eller 62 88 83.

Parningsavgift enligt överenskommelse.

Ramonas TOY erövrade å Svenska Schäferhundklubben utställning i Stockholm 1934 1:a pris i öppen- och 1:a pris i segrareklass, certifikat, hederspris samt Verein für Deutsche Schäferhundes silvermedalj till utställningens vackraste hanhund

Av Svenska Kennelklubben och Svenska Schäferhundklubben godkända avelshundarna

Champ. Segerbos Graff,

SKKS 346 BB.

och

imp. Lord vom Wittenberge,

SKKS 415 FF, SZ 390992,

stå till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Herr Henry Elbling, Götgatan 44, Stockholm, tel. 41 80 65. Avkomlingar efter Lord v. W. hava under innevarande år erövrat de förnämsta utmärkelser å såväl utställningar som bruksprov.

KENNEL SEGERBO

**Hundens
röst**

Jag vill ha bröd, halsband, koppel, boll, tvål, champoneringspulver, kam, borste samt korg med dyna.

**Husbondens
röst**

Då gå vi genast till

**Götgatan 18
M. U. Lind & Co.
Efr.**

Tel. 433118, 430374

Dressyrkoppel, Apportbockar
Hundskor
Nyhet
Vita Kalk

RESTAURANT

Bacchi Wapen

Järntorgsgatan 61, Stockholm

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

Schäferhunden

T O R

AV

FENRISULVEN

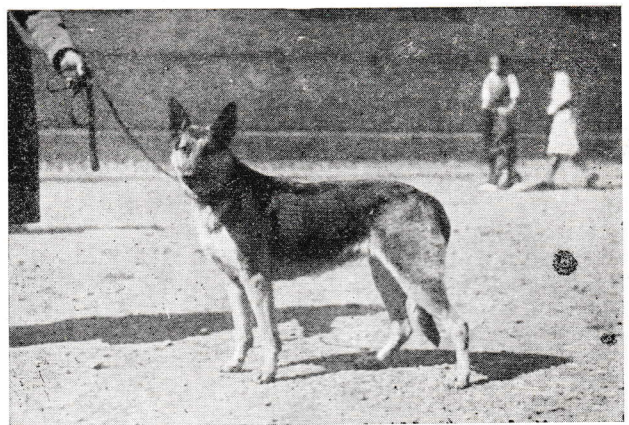
SKKS 770 HH, som erövrat

1:a pris i ungdoms-, 1:a pris i öppen-, 1:a pris i seglarklass samt certifikat på utställning år 1934, står till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Forsemann
Tel. Bromsten 183 eller 21 45 99.

Valpar till salu

fallna e. Lord v. Wittenberge

undan Vargamors Bissbi 532 FF. födda d. 25 november 1934 finnas till påseende vid

Årstablicks Konditoriserivering,

Årstaparken, Skanstull.

Tel. Enskede 13 45

Pris Kr. 1: 25